

Regnbueflag vil ikke skjule folkedrab

Indtil udgangen af 2023 havde jeg et regnbueflag – symbolet på queer-stolthed og solidaritet – på min Twitter/X-profil, men da jeg begyndte at tale offentligt til støtte for Gaza og det palæstinensiske folk, blev dette symbol vendt mod mig. I stedet for fornuftig, faktabaserede debat tiltrak mine opslag ad-hominem-angreb designet til at diskreditere og tie mig. Nogle var pakket ind i bekymring: „Ved du, hvad de gør mod homoseksuelle i Gaza.“ Andre var direkte og grusomme, med henvisning til memer som „Queers for Palestine er som kyllinger for KFC“ eller genbrug af det trætte trope, at jeg ville blive „kastet ned fra en tagterrasse“, hvis jeg var der. Det var en oplevelse, der blev delt – og bekræftet – af mange andre.

Denne fortælling er ikke bare reduktiv; den er politisk manipulerende, historisk uærlig og faktisk forkert. Det ofte gentagne påstand om, at queer-personer bliver henrettet ved at blive kastet ned fra tage i Gaza, er ikke baseret på nogen verificerede tilfælde involverende palæstinensere eller de styrende myndigheder i Gaza. I stedet stammer det fra ISIS-propagandavideoer – ikke fra Hamas, og bestemt ikke fra den bredere palæstinensiske befolkning. Der **findes ingen troværdige beviser** for, at offentlige henrettelser af queer-personer er sket på den måde, disse kritikere antyder.

Det, vi er vidne til, er et lærebogseksempel på **pinkwashing**: instrumentaliserings af LGBTQ+-rettigheder for at aflede fra eller delegitimere en kamp for retfærdighed. Det er et retorisk trick, der fortæller queer-personer, at de må vælge – enten støtte queer-rettigheder eller palæstinensisk befrielse, men ikke begge dele.

Homoseksualitet og islam: Ud over den våbeniserede fortælling

Meget af det retoriske angreb på queer-personer, der støtter Palæstina, hviler på brede generaliseringer om islam og dets påståede exceptionelle fjendskab mod LGBTQ+-personer. Implikationen er, at queer-identitet og islamisk tro er inherent uforenelige, og at solidaritet med en muslimsk majoritetsbefolkning er naiv eller endda selvdestruktiv for LGBTQ+-individer.

Denne ramme er ikke kun islamofobisk; den er også historisk og teologisk uholdbar. Traditionel islamisk retslære, ligesom mange religiøse retssystemer, fraråder handlinger mellem samme køn. Koranen henviser til **Luts (Lots) folk**, ofte citeret som fordømmelse af mand-mand-seksuel adfærd. Alligevel er disse vers langt mere tvetydige, end de fremstilles. De centrerer om **uhøflighed, tvang og korrupsion**, ikke konsensuel kærlighed eller seksuel identitet. I modsætning til 3. Mosebog 20:13 i den hebraiske Bibel – „Hvis en mand ligger med en mand, som man ligger med en kvinde, har begge begået en vederstyggelig-

hed; de skal visselig lide døden” – foreskriver Koranen **ingen straf** for intimitet mellem samme køn.

Haditherne (udsagn tilskrevet profeten Muhammed, fred være med ham), som informerer meget af islamisk lov, indeholder varierende og ofte omstridte henvisninger til adfærd mellem samme køn. Vigtigt er, at der **ikke findes nogen optegnelse under profetens levetid** om, at nogen blev straffet for at være homoseksuel. Islamiske etiske lærdomme understreger traditionelt **privatliv, diskretion og anger**, ikke overvågning eller offentlig skam.

Faktisk har islamisk civilisation en rig og kompleks historie med hensyn til køn og seksualitet. Klassisk arabisk poesi bugner af homoerotiske billeder. Sufi-mystik, med sine metaforer for guddommelig kærlighed, overskrider ofte stive kønsbinarier. Forskere som **Scott Siraj al-Haqq Kugle** og **Amina Wadud** har tilbudt progressive genfortolkninger af Luts historie, og argumenteret for, at den fordømmer tvangsmæssig seksuel vold, ikke konsensuel kærlighed mellem samme køn.

Denne mangfoldighed af fortolkninger leves, ikke kun teoretisk. Queer-muslimer eksisterer, organiserer sig, modstår og trives. Våbenisering af islam for at diskreditere pro-palæstinensiske queer-personer sletter ikke kun disse stemmer; den reducerer en hel tradition til et kulturkrigsværktøj.

Koloniale rødder til kriminalisering: En tidslinje for importeret homofobi

Ideen om, at institutionaliseret homofobi er en iboende egenskab ved arabiske eller islamiske samfund, falder sammen under granskning. Den historiske optegnelse viser, at **præmoderne islamiske retssystemer ikke kriminaliserede homoseksualitet på samme måde som Europa**. I stedet kan kodificeringen af anti-LGBTQ+-love i den arabiske verden spores til **europæisk kolonialisme**, ikke Koranen.

Gennem århundreder af islamisk styre – fra umayyaderne til osmannerne – var der ingen samlet straffelov, der forbød intimitet mellem samme køn. Sociale holdninger kunne være konservative, og religiøse lærde debatterede moralen i forskellige adfærd, men retssystemerne i disse samfund **prioriterede sjældent politi af privat seksuel adfærd**, især når det ikke truede den offentlige orden. Desuden afslører de rige litterære og kunstneriske traditioner i den arabisk-islamiske verden – fyldt med homoerotisk poesi, intime mandlige venskaber og skildringer af lyst mellem samme køn – et kulturelt rum, der, selvom komplekst og til tider modstridende, ikke var formet af juridisk forfølgelse af queer-personer som set i Europa.

I modsætning hertil blev homoseksuelle handlinger i **kristen Europa** aggressivt kriminaliseret, ofte under dødsstraf. Middelalderlige og tidligt moderne retssystemer – fra inkvisitionen til britisk common law – foreskrev grusomme straffe for „sodomi“, inklusive brænding, hængning og lemlæstelse. I nogle områder, såsom habsburgske territorier langs Donau-floden, beskriver historiske optegnelser mistænkte homoseksuelle, der blev dømt til

at **trække skibe opstrøms** som en form for henrettelse gennem udmattelse og ekspone-
ring. Disse straffe var ikke marginale, men **institutionaliserede**, godkendt af kirke og stat
ligeligt.

Da europæiske magter koloniserede den arabiske verden, eksporterede de disse lovkodeks.
Palæstina er et fremtrædende eksempel:

Periode	Lovstatus for homoseksualitet i Palæstina
Før 1917	Ikke kriminaliseret under osmannisk lov
1929	Britisk mandat indfører sektion 152 (anti-sodomi)
1951	Dekriminaliseret på Vestbredden under jordansk straffelov
1967–nu	Gaza bevarer britisk-æra-kodeks; ingen kendte retsforfølgelser siden 1994 (HRW)

Denne historiske bue er afgørende: **juridisk forfølgelse af queer-personer i Palæstina begyndte under britisk styre**, ikke islamisk styrelse. I dag bevarer Gaza teknisk set den koloniale lov, men **der har ikke været registrerede retsforfølgelser under den i årtier**. I mellemtiden har **staten Israel**, ofte hyldet som et queer-havn, **afvist asyl for over 99 % af queer-palæstinensiske ansøgere**. Kontrasten afslører tomheden i „Brand Israel“ – en fortælling, der bruger LGBTQ+-rettigheder til at **maskere besættelse og apartheid**.

At forstå denne historie betyder noget. Den udfordrer den simple fortælling, der postulerer en civilisatorisk kløft mellem et queer-venligt Vesten og et homofobisk Øst. Den bekræfter også handlekraften hos queer-arabere og muslimer, der ikke er ofre for deres kultur, men snarere overlevende fra **både indenlandsk undertrykkelse og importeret kolonial vold**.

Alan Turing: Det vestlige spejl

For fuldt ud at forstå grusomheden og absurditeten i at kriminalisere queer-eksistens behøver vi kun vende os til en af de mest tragiske og talende historier fra det 20. århundrede: **Alan Turings**. I dag er Turings navn bredt anerkendt på grund af **Turing-testen**, et grundlæggende koncept i kunstig intelligens og grundlaget for moderne CAPTCHA-systemer brugt online. Men hans sande arv går meget dybere – han var den brillante matematiker og kryptanalytiker, der **designede maskinen, der knækkede den tyske Enigma-kode**, et afgørende bidrag til de allieredes sejr i Anden Verdenskrig.

Turings arbejde på **Bletchley Park** forblev klassificeret i årevis, men det er nu forstået, at han **forkortede krigen med op til to år**, og derved reddede millioner af liv. I ethvert retfærdigt samfund ville han være blevet fejret som en nationalhelt, hædret i sin levetid og husket med taknemmelighed og respekt. Men Alan Turing var også homoseksuel. Og i 1950'ernes Storbritannien **var det en forbrydelse**. Som mange homoseksuelle mænd i sin æra blev Turing tvunget til at leve et dobbeltliv – snige sig ud af sit hjem for at møde sine partnere i hemmelighed.

Da Turing rapporterede et indbrud i sit hjem og mistænkte involvering fra sin seneste partner, Arnold Murray, afslørede han til sidst deres forhold under politiafhøring. Det, der startede som en rutinemæssig efterforskning af stjålne varer, blev hurtigt en retsforfølgelse for **”grovt uanstændighed”** – samme anklage, der ødelagde Oscar Wilde. Den ledende detektiv, der så sagen spire ud over dens hensigt, undskyldte senere over for Turing og beklagede, at hans samarbejde havde sat en ustoppelig retsmaskine i gang.

Trods sin krigstjeneste og videnskabelige genialitet blev Turing stillet for retten og dømt. Retten tilbød ham et valg: fængsel eller kemisk kastration. Han valgte det sidste, en såkaldt „behandling” involverende syntetisk østrogen beregnet til at undertrykke hans libido. Bivirkningerne var forfærdelige. Turing oplevede **gynækomasti (brystudvikling), depression og mental forringelse**. Den engang livlige sind, der havde hjulpet med at redde Europa fra fascisme, blev nu eroderet af statsgodkendt grusomhed. I 1954, kun 41 år gammel, **tog Turing sit eget liv** ved at bide i et æble spækket med cyanid.

Årtier senere, efter offentlig forargelse og en langsom national opgør, blev Turing posthumt tildelt en kongelig benådning. Men historien kan ikke fortrydes. En mand, der gav alt til et land, der betalte ham tilbage med skam og straf, var tabt – ikke til krig, men til netop de love, der hævdede at beskytte samfundet. Turings historie er ikke kun tragedie – det er en anklage. Kriminalisering af LGBTQ+-liv har aldrig handlet om beskyttelse. Det har altid handlet om **kontrol, frygt og politi af begær**. Og når vestlige stemmer i dag fordømmer andre kulturer for homofobi, gør de det med **selektiv hukommelse**. Lovene, der dræbte Turing, blev født i London, ikke Mekka, og hans død står som en alvorlig advarsel mod myten om vestlig moralsk overlegenhed.

Kønsvold og myten om den civiliserede patriark

Når vestlige kommentatorer indrammer arabiske og muslimske samfund som unikt „barbariske” eller „tilbagestående” i spørgsmål om menneskerettigheder, taler de sjældent fra et sted af historisk ærlighed. Dette er ikke bare vildledende – det er projektion. De samme samfund, der i dag hævder moralsk overlegenhed, opretholdt indtil chokerende nylig dybt voldelige og patriarkalske normer inden for deres egne retssystemer – ofte med statens kraft bag sig.

Tag for eksempel spørgsmålet om **husholdningsvold og ægteskabelig voldtægt**. I arabiske og muslimske samfund, mens der altid har været patriarkalske strukturer – som i alle kulturer – var ideen om, at en mand havde ubegrænset ret til at slå eller seksuelt krænke sin hustru, **socialt uacceptabel**, selvom ikke altid kriminaliseret. Når en mand overskred disse grænser – slog sin hustru, skadede sine børn eller opførte sig voldeligt – mødte hans adfærd ofte **fællesskabsintervention**. Ældre, familiemedlemmer eller jævnaldrende konfronterede ham, og hvis han fortsatte, kunne hans hustru og børn søge tilflugt hos **udvidet familie, venner eller naboer** uden social skam.

Det var forstået: visse adfærd gjorde simpelthen en mand **uegnet til at være overhoved for en husstand**, uanset om staten greb ind.

Sammenlign nu dette med **Europa og Nordamerika** i det tidlige og midterste 20. århundrede. I lande som Storbritannien, Frankrig og USA anerkendte loven en ægtemands „**ægteskabelige rettigheder**“ – et eufemisme for **ægteskabelig voldtægt**, som ikke blev lovligt anerkendt som en forbrydelse i mange vestlige lande før **sent i det 20. eller endda tidligt i det 21. århundrede**. I Storbritannien **var ægteskabelig voldtægt lovligt indtil 1991**. I dele af USA **var det lovligt indtil 1990'erne eller senere**. Disse love tillod ikke blot misbrug – de kodificerede det.

Korporlig straf af hustruer og børn blev ikke blot tolereret – det blev **åbent opmuntret**. Mænd blev tildelt lovlig autoritet over deres familier, og disciplinering gennem vold blev betragtet som en privat, endda ansvarlig, udøvelse af denne magt. En mand kunne slå sin hustru for „at svare igen“, nægte hende autonomi og lovligt isolere hende fra omverdenen. Hvis en kvinde flygtede fra sin voldelige ægtemand, risikerede hun at miste sine børn, sin ejendom og sin sociale status. Dette er ikke gammel historie. Disse var lovene **under og efter Anden Verdenskrig**, i de samme lande, der kriminaliserede homoseksualitet, koloniserede det Globale Syd og **fortalte verden, at de var standardbærere for civilisation**.

Så når nutidige kritikere i Vesten holder LGBTQ+-rettigheder eller kvinders rettigheder op som bevis på vestlig moralsk overlegenhed over arabiske eller muslimske samfund, er hykleriet overvældende. Ikke alene er sådanne rettigheder **en nylig og hårdt udkæmpet udvikling** i Vesten selv, men indramningen sletter **eksisterende, kulturelt forankrede systemer for ansvarlighed**, der har eksisteret i ikke-vestlige samfund i generationer. Sletningen af denne kontekst er ikke tilfældig. Den tillader vestlige magter at opretholde illusionen om civilisatorisk lederskab, mens de ignorerer både **deres egen historie og skaderne, de har påført** de samfund, de koloniserede – ofte ødelæggende eller fortrængende netop de fællesskabsstrukturer, der engang tilbød beskyttelse.

Pinkwashing som statskundskab

Israels „Brand Israel“-kampagne, lanceret i 2005 af udenrigsministeriet, promoverede eksplicit Tel Aviv som et homovenligt havn. Denne indsats var ikke organisk stolthed; det var **statspropaganda**. Mens den viste regnbueflag i udlandet, **kuttet Israel finansiering til lokale LGBTQ+-tjenester** og fortsatte med at undertrykke palæstinensere under besættelse. Queer-israelske grupper som **Black Laundry** (Kvisa Shchora) protesterede mod denne kooptering og nægtede at lade deres identiteter blive brugt til at sanitere apartheid. Som Black Laundry-aktivister sagde det:

“Man kan ikke fejre Pride på besat jord. Vores befrielse kan ikke komme på bekostning af et andet folks undertrykkelse.”

Ligeledes har palæstinensiske queer-organisationer som **alQaws** og **Palestinian Queers for BDS (PQBDS)** længe afvist pinkwashing. PQBDS udtalte:

“Vores kamp handler ikke om inklusion i en racistisk stat, men om nedrivning af den stat.”

Disse stemmer høres sjældent i mainstream vestlig diskurs, som foretrækker at tokenisere queerness som en begrundelse for militarisme, snarere end at forstærke de mennesker, der lever ved dens skæringspunkter.

Så når vestlige stemmer latterliggør eller fordømmer arabiske og muslimske samfund for deres behandling af LGBTQ+-individer, er det sjældent i solidaritet med queer-personer på jorden. Oftere fungerer det som **et islamofobisk trope** – en måde at portrættere muslimer som uforbederligt intolerante og uværdige til selvbestemmelse. Det er en gammel kolonial taktik klædt i progressivt sprog.

Queer-befrielse er ufuldstændig uden retfærdighed for Palæstina

Når queer-personer bliver fortalt, at solidaritet med Palæstina betyder at stå på siden af homofobi, må vi genkende strategien: det handler **ikke om at beskytte queer-liv**. Det handler om **at beskytte statsmagt**.

At hævde, at LGBTQ+-befrielse tilhører Vesten, er ikke kun forkert – det er farligt. Som historien viser:

- Homoseksualitet **blev ikke kriminaliseret i arabiske eller islamiske samfund** før europæiske kolonimagter påtvang deres love.
- Husholdningsvold og ægteskabelig voldtægt var **lovligt beskyttet i Vesten** langt ind i den moderne æra.
- I dag **bliver queer-palæstinensere nægtet asyl af Israel**, selv mens det promoverer sig selv som en queer-utopi.

Systemerne, der overvåger transpersoner i USA, deporterer queer-asylansøgere i Storbritannien og bomber hospitaler i Gaza, er forbundne. Queer-befrielse kan ikke adskilles fra anti-kolonial kamp. Det er ikke velgørenhed; det er **strategi for kollektiv overlevelse**.

“Vores befrielse er bundet sammen,” som queer-organisatorer længe har sagt.
Ikke som metafor, men som materiel virkelighed.

At stå med Palæstina er ikke en modsigelse af queer-identitet. Det er dens opfyldelse. At være queer og anti-kolonial, queer og anti-apartheid, queer og pro-palæstinensisk, er ikke hykleri. Det er sammenhæng.

Ægte solidaritet beder os ikke om at fornægte, hvem vi er. Den beder os om at **nægte de manuskripter, skrevet af dem ved magten** – dem, der ville gøre vores identiteter til værktøjer for splittelse. Den beder os om at lytte til queer-palæstinensere, støtte deres ret til at eksistere i al deres kompleksitet og kæmpe ved deres side for en verden, hvor ingen bliver fordrevet, dehumaniseret eller nægtet værdighed.

Queer-personer skylder ikke troskab til imperier, der kriminaliserede dem i går og tokeniserer dem i dag. Vi behøver ikke vælge mellem vores identiteter og vores principper. Vi er ikke rekvisitter for magt. Vi er mennesker. Og vi vil være frie – **sammen**.

Referencer

- Amnesty International. (2022). *Israels apartheid mod palæstinensere: Grusomt system af dominans og forbrydelse mod menneskeheden*.
- Al-Qaws for Sexual and Gender Diversity in Palestinian Society. *Vores arbejde*.
- Boswell, J. (1980). *Kristendom, social tolerance og homoseksualitet*. University of Chicago Press.
- El-Rouayheb, K. (2005). *Før homoseksualitet i den arabisk-islamiske verden, 1500–1800*. University of Chicago Press.
- Human Rights Watch. (2021). *En tærskel overskredet: Israelske myndigheder og forbrydelserne apartheid og forfølgelse*.
- Massad, J. (2002). "Re-Orienting Desire: The Gay International and the Arab World." *Public Culture*, 14(2), 361–385.
- Palestinian Queers for BDS. (2010). *Erklæring om pinkwashing*.
- Pinkwashing Israel. *Hvad er pinkwashing?*
- Rahman, M. (2014). *Homoseksualiteter, muslimske kulturer og modernitet*. Palgrave Macmillan.
- Royal Pardon for Alan Turing. (2013). *Presseudgivelse fra den britiske regering*.
- Turing, D. (2015). *Prof: Alan Turing Decoded*. The History Press.
- United Nations Development Programme (UNDP). (2021). *At være LGBTI i den arabiske region*.
- Whitaker, B. (2006). *Usigelig kærlighed: Homoseksuelt og lesbisk liv i Mellemøsten*. University of California Press.